

Συνδικαλιστικό Βήμα

Η «Ηλεκτρονική Ψηφοφορία» ως ταμπού με ιδεολογικό πρόσημο για το Συνδικαλιστικό Κίνημα. Μία αιρετική άποψη!

Αντώνης Νικολόπουλος - Γεν. Γραμματέας ΠΟΣΕ - ΕΦΚΑ

Με το άρθρο 87 του νόμου 4808/2021, έχουμε πια και στη χώρα μας την καθιέρωση της «ηλεκτρονικής εξ αποστάσεως ψηφοφορία» για τις αρχαιρεσίες ανάδειξης των διοικήσεων στις συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας μας.

Όπως αναφέρει το συγκεκριμένο άρθρο του νόμου, πλέον, «Η ψηφοφορία γίνεται είτε διά φυσικής παρουσίας είτε ηλεκτρονικά εξ αποστάσεως, με διασφάλιση και στις δύο περιπτώσεις της ταυτοπροσωπίας των ψηφοφόρων. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις παρέχουν υποχρεωτικά στα μέλη τους τη δυνατότητα ηλεκτρονικής εξ αποστάσεως ψηφοφορίας με διασφάλιση της μυστικότητας των ψήφων...». Αυτό ουσιαστικά σημαίνει, ότι με τη συγκεκριμένη διάταξη, εάν μία συνδικαλιστική οργάνωση δεν προνοεί για τη δυνατότητα ΚΑΙ ηλεκτρονικής εξ αποστάσεως ψηφοφορία, με ένα κατάλληλο λογισμικό πρόγραμμα το οποίο να διασφαλίζει το αδιάβλητο και τη μυστικότητα της ψηφοφορίας, τότε οι εκλογές αυτές θα θεωρούνται άκυρες και το Διοικητικό Συμβούλιο που θα έχει προκύψει, δεν θα τυγχάνει καμίας νομικής αναγνώρισης από πλευράς Πολιτείας!

Έτσι, αυτοί που θα έχουν εκλεγεί, δεν θα μπορούν να εκπροσωπούν το σωματείο τους στις όποιες επαφές θα έχουν με την εργοδοσία αλλά και με την ίδια την Πολιτεία, δεν θα απολαμβάνουν των συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων (προστασία από δυσμενή μεταχείριση για τη συνδικαλιστική τους δράση, συνδικαλιστικές άδειες κλπ), καθώς και δεν θα αναγνωρίζονται από το τραπεζικό σύστημα της χώρας, μέσω του οποίου πραγματοποιούνται κι όλες οι οικονομικές φύσεως συναλλαγές του Συνδικάτου (συνδρομές μελών, πληρωμή υπαλλήλων συνδικάτου, εξόφληση λογαριασμών ΔΕΚΟ κλπ).

Ουσιαστικά μιλάμε για ένα πραγματικό «βραχυκύκλωμα» σε ότι αφορά την ομαλή λειτουργία αυτής της συνδικαλιστικής οργάνωσης που εναντιώθηκε και δεν εφάρμοσε ΚΑΙ την ηλεκτρονική εξ αποστάσεως ψηφοφορία. Διότι θα πρέπει να διευκρινίσουμε και να ξεκαθαρίσουμε στο σημείο αυτό, ότι ο νομοθέτης, δεν επιβάλλει να υπάρχει υποχρεωτικά μόνο η «ηλεκτρονική εξ αποστάσεως ψηφοφορία» στις εκλογές ανάδειξης των διοικήσεων όπως λαθεμένα έχει δημιουργηθεί σε κάποιους η εντύπωση, αλλά επιθυμεί, πέραν της ύπαρξης της «δια ζώσης» ψηφοφορίας με το κλασικό σύστημα των καλπών, να δίνεται η ευχέρεια στα μέλη των συνδι-

κάτων, να μπορούν να ψηφίσουν και ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, διότι πιστεύει βάσιμα (ο νομοθέτης), ότι με αυτόν τον τρόπο θα βοηθηθεί και θα αυξηθεί η συμμετοχή των μελών στις αρχαιρεσίες των Συνδικάτων.

Ως γνωστόν, η συγκεκριμένη διάταξη, έχει προκαλέσει τεράστιες αντιδράσεις από μεριάς συνδικαλιστικών οργανώσεων, ιδίως δε αυτών όπου υπάρχουν συγκεκριμένες αριστερές κι «αριστεριστικές» πλειοψηφίες, οι οποίες δικαιολογούν αυτή τους την αντίδραση μέσω τριών καίριων επιχειρημάτων:

I. υπάρχει κίνδυνος νοθείας και αλλοίωσης του εκλογικού αποτελέσματος,
II. δεν δέχονται την «έξωθεν» παρέμβαση της Πολιτείας, στην εσωτερική λειτουργία των Συνδικάτων,
III. χάνεται η αμεσότητα και η επαφή των μελών του Συνδικάτου, ενώ δεν ενημερώνονται κατάλληλα για το διακύβευμα των εκλογών.

Είναι, όμως, έτσι;

Σε ότι αφορά το βασικό πρώτο επιχείρημα, δηλαδή τον κίνδυνο νοθείας και αλλοίωσης του εκλογικού αποτελέσματος, η επιστήμη της πληροφορικής έχει αναπτύξει στις μέρες μας τέτοια ψηφιακά συστήματα αποτροπής και διασφάλισης της όλης διαδικασίας, που είναι αφελές το να καθόμαστε να συζητάμε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Αν είναι να αμφιβάλουμε για τα ψηφιακά συστήματα που έχουν δημιουργηθεί για την πραγματοποίηση ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, τότε προφανώς κανένα εκλογικό αποτέλεσμα στην χώρα μας και όχι μόνον, δεν θα είναι πλέον αξιόπιστο, ούτε καν αυτό των Εθνικών εκλογών, όπου κι εκεί συμβάλεη η τεχνολογία στην εξαγωγή των εκλογικών αποτελεσμάτων. Αντιθέτως, η διασφάλιση της αξιοπιστίας των εκλογών, επιτυγχάνεται από την σωστή λειτουργία της εκάστοτε Εφορευτικής Επιτροπής και τον τρόπο με τον οποίο τα μέλη της κάνουν την πιστοποίηση των εκλογικών ψηφοφόρων. Άρα, ο όποιος ενδεχόμενος κίνδυνος αλλοίωσης ενός εκλογικού αποτελέσματος, θεωρητικά παραμένει ίδιος, είτε αναφερόμαστε στην «δια ζώσης» ψηφοφορία, είτε στην «ηλεκτρονική εξ αποστάσεως», αφού τα μέλη της Εφορευτικής Επιτροπής, εξακολουθούν να έχουν τις ίδιες υποχρεώσεις, είτε με το ένα σύστημα, είτε με το άλλο.

Σε ότι αφορά τώρα το δεύτερο επιχείρημα, η Πολιτεία οφείλει εκ του Συντάγματος (άρθρο 23), να λαμβάνει όλα εκείνα τα προσήκοντα μέτρα προστασίας των Συνδικαλιστικών ελευθεριών

και της ανεμπόδιστης άσκησης τους, σύμφωνα, όμως, με τις αρχές της ευνομούμενης Πολιτείας. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, η παρέμβαση που γίνεται από την πλευρά του νομοθέτη, ούτε μειώνει, ούτε περιορίζει κι ακόμα περισσότερο δεν αναιρεί τις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Αντιθέτως, επιδιώκει την καθολικότητα κι ευρύτερη συμμετοχικότητα των μελών στην εκλογική διαδικασία, υποβοηθώντας τα ως προς την πρόσβαση δια μέσω της τεχνολογίας. Η αύξηση της συμμετοχής στην ψηφοφορία από πλευράς μελών του Συνδικάτου, δίνει σ' αυτό αποδεδειγμένα ακόμα μεγαλύτερη δύναμη, καθώς με αυτό τον τρόπο αυξάνει τον αριθμό των εκλεγμένων αντιπροσώπων που μπορεί να αποστείλει στις τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, ενώ στην νέα Διοίκηση που θα προκύψει, της δίνει ακόμα μεγαλύτερη νομιμοποίηση κι αποδοχή. Οπότε, δεν μπορεί να γίνει λογικά αποδεκτό, ότι η παρέμβαση της Πολιτείας ως προς αυτό το σημείο, λειτουργεί αποσταθεροποιητικά και σε βάρος του Συνδικαλιστικού Κινήματος.

Ως προς το τρίτο επιχείρημα, ένα δυναμικό και υγιές Συνδικάτο, δεν μπορεί να αναμένει τις εκλογές για να αποκτήσει «αμεσότητα» με τα μέλη του. Η οποία έτσι κι αλλιώς δεν εξαρτάται από την εκλογική διαδικασία, αλλά πρωτίστως από τη συμμετοχή των μελών στις εκάστοτε δράσεις του Συνδικάτου και στις Γενικές Συνελεύσεις, όπου γίνεται και ο γόνιμος διάλογος και η παραθεση των απόψεων για το διακύβευμα των εκλογών.

Συμπερασματικά, καθώς η χρήση της τεχνολογίας έχει εισβάλει στην καθημερινότητά μας, διευκολύνοντάς την σε απίστευτο βαθμό, το να υπάρχουν εντός του Συνδικαλιστικού Κινήματος «μειοψηφίες άρνησης» αυτής της πραγματικότητας, διότι έτσι εξασφαλίζουν και διαιώνίζουν την ύπαρξή τους, σε καμία περίπτωση δεν προάγουν την έννοια και τη φύση του Συνδικαλιστικού Κινήματος. Το οποίο οφείλει να δει στην ολότητά του, ότι βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα και δεν μπορούμε να αξιολογούμε τις καταστάσεις με πρακτικές εποχών όπου αντί για κινητά τηλέφωνα είχαμε ταχυδρομικά περισσότερα. Σε κάθε δε περίπτωση, ένα ρωμαλέο Συνδικαλιστικό Κίνημα, απαιτείται να το δείχνει και στον τρόπο της εσωτερικής του λειτουργίας, με το να επιδιώκει την δημοκρατική συμμετοχή όσο γίνεται περισσότερων μελών του, κι όχι να τα αποτρέπει με αποκλεισμούς κι εμπόδια, ώστε οι ισχυρές μειοψηφίες να αναπαράγονται και να επιβάλουν την βούλησή τους.